

KÖZGAZDÁSZ

A MARX KÁROLY KÖZGAZDASÁGTUDOMÁNYI EGYETEM LAPJA

I. ÉVFOLYAM, 14. SZÁM.

Ára: 30 fillér.

1959. OKTÓBER 20.

A szocialista egyetemért

Az elmúlt években és eredményekben gazdag három év munkáját és további teendőinket jelölte meg egyetemünk 1959. október 12-én összeült pártterkezelet. Az alapszervezet küldöttei és a meghívottak — köztük Friss István, a Bizottság tagja, Hantos János, a Budapesti Pártbizottság elnöke és köznevelési osztályának vezetője, Molnár János, a köznevelési osztályának vezetője, Horváth János, a kerületi pártbizottság első titkára, s a kerületi pártbizottság más képviselői — megvitatták a leköszönő egyetemi pártbizottság beszámolóját, amelyet Bedő Gyula titkár adott elő. Megválasztották az új pártbizottságot és egyetemünk küldötteit a kerületi pártterkezeletre.

A pártbizottság beszámolója előljáróban a nemzetközi helyzet kedvező alakulásával foglalkozott, s kiemelte, hogy a jelenlegi időszakot a szocialista társadalmi-gazdasági rendszer fejlődésének egyre erőteljesebb kibontakozása jellemzi. A nemzetközi kommunista mozgalom újabb és újabb eredményeinek és a két társadalmi rendszer békés egymás mellett élése lehetőségeinek, állandó növekedésének lehetünk szemtanúi. Majd arról szólt a beszámoló, hogy egyetemünk kommunista, pártönkivüli dolgozói és hallgatói nagy várakozással és bizalommal tekintenek pártunk november 30-án összeült VII. kongresszusa elé.

Tudatában vagyunk annak — hangsúlyozta az előadó —, hogy miként pártterkezeletünk és egész egyetemünk ellenforradalmi erők által elért eredményei a párt helyes politikájának általános irányát követve, annak segítségével jöhetnek létre, úgy természetesen gyorsabb ütemű fejlődésünkhöz a Központi Bizottság politikai vonalának még következetesebb követése szükséges.

Az ellenforradalom és azt közvetlenül követő küzdelmes időszakról többek között a következőket mondotta: az ellenforradalom egyetemünkkel sem került ki. Az ellenforradalmat közvetlenül megelőzően az akkor elburjánzott, pártot szétromboló, revizionista, elienséges demagógiának hatása alá került oktatóink és hallgatóink nagy része. Ebben — egyéb tényezők mellett — jelentős szerepe volt, hogy az akkor egyetemünkön tekintélyrel rendelkező személyek, akiket már eltávolítottunk, aktív ellenforradalmi szervek voltak kapcsolatban és ellenséges nézeteiket az egyetemen belül, a hallgatóság körében is terjesztették. Az ellenforradalmár Nagy Imre — ha abban az időben már személyesen nem is működött egyetemünkön — szellemét akkor még itt lévő embereink keresztül, akikkel rendszeres, közvetlen kapcsolatot tartott, sugározta az egyetemre. Az oktatók és hallgatók számbelileg szűk rétegének párttal szembeni fellépése és tevékenysége, mint később kiderült, tudatosan áruoló, ellenforradalmi volt. Az egyetem kommunista rektorának ellenforradalom alatt történő lemondatása, megbuktatása, majd az egyetem nevének megváltoztatása, Marx nevének eldobása nemcsak az ellenforradalom létét, hanem a dilettantizmus ideiglenes győzelmét is jelentette egyetemünkön.

Az ellenforradalom és azt közvetlenül követő küzdelmes időszakról többek között a következőket mondotta: az ellenforradalom egyetemünkkel sem került ki. Az ellenforradalmat közvetlenül megelőzően az akkor elburjánzott, pártot szétromboló, revizionista, elienséges demagógiának hatása alá került oktatóink és hallgatóink nagy része. Ebben — egyéb tényezők mellett — jelentős szerepe volt, hogy az akkor egyetemünkön tekintélyrel rendelkező személyek, akiket már eltávolítottunk, aktív ellenforradalmi szervek voltak kapcsolatban és ellenséges nézeteiket az egyetemen belül, a hallgatóság körében is terjesztették. Az ellenforradalmár Nagy Imre — ha abban az időben már személyesen nem is működött egyetemünkön — szellemét akkor még itt lévő embereink keresztül, akikkel rendszeres, közvetlen kapcsolatot tartott, sugározta az egyetemre. Az oktatók és hallgatók számbelileg szűk rétegének párttal szembeni fellépése és tevékenysége, mint később kiderült, tudatosan áruoló, ellenforradalmi volt. Az egyetem kommunista rektorának ellenforradalom alatt történő lemondatása, megbuktatása, majd az egyetem nevének megváltoztatása, Marx nevének eldobása nemcsak az ellenforradalom létét, hanem a dilettantizmus ideiglenes győzelmét is jelentette egyetemünkön.

A hallgatók döntő többsége az ellenforradalom melletti fegyveres harcokban nem vett részt és közülük viszonylag kevesen disszidáltak. Politikai-ideológiai megzavarodottságuk azonban igen nagymértékű volt, amelynek utóhatásai — bizonyos mértékig — még ma is érezhetők.

Az ellenforradalom hatásának megszüntetéséért és egyetemünkön belül a politikai konszolidáció meggyorsításáért folytatott harcok kapcsolatban a beszámoló a következőket emelte ki: Pártterkezeletünk 1956. december 4-én történt újjáalakítása — szembenézve az ellenforradalmi hangulattal — akkor egyetemünk legfontosabb politikai eseménye volt. Ha szervezetünk kezdetben gyenge volt is, megalakulásának első percétől fogva kénytelenek voltak létevel számolni az egyetem működő ellenforradalmi erők. Nap mint nap több volt azoknak a becsületes kommunistaoknak a száma, akik előbb ki-üvöltöttek, majd a párt sorain belül segítettek az igen nehéz körülmények között vívott harcok. Ez volt előfeltétele és alapja annak, hogy az ellenforradalomban is szilárdan helytállt hallgatóinkat politikailag tömörítettük és már 1957 tavaszán, az országos zászlóbontás előtt megalakíthattuk a KISZ-t egyetemünkön. A konszolidáció meggyorsítása politikai feltételeinek javulása terén a következő igen fontos lépés volt, hogy 1957 őszén felszámolták az egyetem vezetésének törvénytelen állapotát és az egyetem élére kommunista rektor került Háy László elvtárs személyében.

Ezek együttesen lehetővé tették, hogy különösen 1957 őszi erőfeszítéseket tegyünk — az egyetem állami és párt vezetése, valamint a KISZ összefogva — a hallgatók körében akkor széleskörűen elterjedt olyan párttal szembeni nézetek ideológiai felszámolására, mint például: az ellenforradalom jellegének tagadása, a szovjet segítség szükségességének tagadása, a több pártrendszer követelése, a munkásosztály és a párt vezető szerepének tagadása stb.

Az egyetemen belüli politikai konszolidáció ütemét azonban fékelték a KISZ-szervezetünkben akkor mind erőteljesebben mutatkozó hibák stb., amelyek felszámolása terén csak 1958 tavaszán tettünk számottevő előre lépést a pártbizottság munkája nyomán.

Ezek után az előadó így folytatta: pártterkezeletünk ideológiai politikai fejlődése, egységének megszilárdulása, erejének és egyetemen belüli szerepének növekedése 1958 tavasztól kezdve, de különösen 1959 tavasztól érezhetően meggyorsult. Ennek kedvező hatása az egész egyetemen, de főképp a hallgatók között a politikai hangulat javulásában mutatkozott meg.

Ma pártterkezeletünk egységesebb mint egy évvel ezelőtt, több és mélyrehatóbb az ideológiai kérdésekkel való foglalkozás, mint a korábbi években. Több a szűkebb és szélesebb körben folytatott vita, mint korábban. E viták során számos ideológiai politikai kérdésben sikerült tisztázódást elérni, több nézetkülönbséget megszüntettünk. Ennek alapján különböző alkalomkor — többek között a következő főbb kérdésekben tudtuk a hallgatóság széles köreit a helyes álláspont felé vinni — a szocialista demokráciának lényege és az úgynevezett tisztademokrácia elméletének tarthatatlansága, a mezőgazdaság kollektivizálása meggyorsításával kapcsolatban felmerült problémák a két tábor békés egymás mellett élésének problémája; a revizionizmus és dogmatizmus egymáshoz való viszonya és egyetemen belüli szerepének értékelése stb. e problémák közül azonban egyik másik ma sem tekinthető megoldottnak. Továbbra is szükséges az ezekről és a következőkben felmerülő egyéb politikai kérdésekről folytatott őszinte és nyílt vita.

A politikai hangulat javulását egyértelműen mutatja, hogy tanáraink és hallgatóink döntő zöme helyesli a párt és a kormány politikáját.

Pártterkezeletünk köré tömörült szimpatizáns gyűrű ma lényegesen szélesebb, mint egy évvel ezelőtt. Mind több pártönkivüli vesz részt társadalmi munkában. A nyáron például a hátsági és más fizikai társadalmi munkában résztvevő mintegy 230 fiatalnak kb. 40 százaléka KISZ-en kívüli volt. A KISZ-csoportok és a KISZ taggyűlések az elmúlt tanévben több politikai kérdést vitattak meg.

Az utóbbi félév eseményei szinte ugrásszerűen növelték hallgatóink előtt a Szovjetunió tekintélyét és őszinte elismeréssel nyilatkoznak arról.

Ehhez nagymértékben hozzájárult a 7 éves terv, a rakéta-technikában elért óriási sikerek s nem utolsósorban Hrusov elvtárs amerikai látogatása.

Ezután a még mindig meglévő ideológiai és ideológiai fogvatékokkal foglalkozott a beszámoló. Mindenek előtt hangsúlyozta: az eddig elért nem csekély eredmények ellenére a politikai fejlődés üteme egyetemen belüli lehetőségeihez képest és a velünk szemben támasztott jogos igényekhez mérve is lassú volt. Az országos politikai fejlődés üteme mögött maradt.

A hallgatóság között ma is — szűkebb vagy szélesebb körökben — meglévő konkrét problémákról, illetve káros ideológiai-politikai befolyásról, nézetekről szólván az előadó a többi között a következőket említette: Az ENSZ-ben a Szovjetunió által előterjesztett leszerelési javaslattal kapcsolatban egyesek szektás módon „aggodalmuknak” adnak kifejezést, ha létrejön a javasolt leszerelés, mi lesz a szocializmus világméretű győzelmével. Fegyverek nélkül azt el sem tudják képzelni. Mások ellenkező oldalról, nem kevésbé mélyen a javaslat ideológiáján az ideológiai harc megszüntetésében, a két rendszer ideológiai összehangolásában reménykednek. Számos hallgatónál találkozunk az újonnan megalakult termelőszövetkezetek megszilárdításával kapcsolatos kételyekkel is. Hallgatóink körében egyeseknél még mindig megtalálhatók a nacionalizmus különböző megnyilvánulásai. Vannak, akik jelenlegi határainkkal kapcsolatos elégedetlenségüknek adnak kifejezést, illetőleg a párizsi békeszerződést azonosítják a trianonival. Megtalálhatók még az antiszemitizmus, a kozmopolitizmus bizonyos megnyilvánulásai is. Időnként cinizmusmal is találkozunk.

A fő baj azonban az, hogy az ilyen nézetek többségében még mindig a felszín alatt rejtőznek, s csak néha kerülnek elő. Ideológiai munkánk — benne a KISZ ideológiai munkájának is — gyengeségét mutatja, hogy nincs elég világos áttekintésünk arról, hogy akár a nacionalizmus különböző formáinak, akár a vallásos világnézeteknek a hallgatók milyen körére és milyen formában van befolyásuk. E nézetek elleni eredményes harc előfeltétele pedig azok ismerete és elvi alapon nyert vitában történő meggyőzés és konkrét cáfolása.

A fentiekben kívül foglalkozott a beszámoló azzal a kedvezőtlen jelenséggel is, hogy a hallgatók bizonyos körében polgári és kispolgári vagy értelmiségi származású hallgatók csoportjai alakultak ki. E csoportok megnyilvánulásaikkal, életmódjukkal, felfogásukkal egészségtelen légtört, gondolkodásmódot árasztanak maguk körül, sokszor pesszimista, kozmopolita, nem egyszer cinikus hangulatot sugároznak. Gyakran eredményeinkkel szembeni lebecsülés vagy közömbösség tapasztalható náluk. Az ilyen jelenségek politikai eszközökkel történő leküzdése, az ilyen szellemet árasztó hallgatók átnevelése még előttünk álló feladat. Ennek sikere érdekében olyan szellemet kell kialakítanunk, mindenképp a KISZ-csoportokban, hogy az legyen vonzóbb, a hallgatóság politikailag még nem eléggé érett rétegei számára, s ne a rendszerünkötől idegen politikai és erkölcsi nézeteket vallók csoportjai.

Fenti, kedvezőtlen jelenségek okai közül a fontosabbakat kiemelve a beszámoló a jobboldalisággal való bizonyos békülékenységre, az éberség hiányára, az ideológiai-politikai képzettség és tájékozottság hallgatók körében meglévő elégtelenségére és bizonyos esetekben tapasztalható proletár osztályöntudat alacsony fokára utalt. Elemezte továbbá az előadó agitációnk és nevelőmunkánk gyengeségeit, hangsúlyozva a pártcsoportok és KISZ-csoportok alapvető szerepét e munka megvitásában, elsősorban az egyéni agitáció kiszélesítésében.

A pártterkezelet egyéb belső kérdéseinek tárgyalása után a beszámoló a továbbiakban az egyetemen folyó tudományos, oktató- és nevelő, valamint a hallgatóság tanulmányi munkájának főbb tapasztalataival foglalkozott. Megállapította, hogy tudományos munkánk eredményeiről tanúskodnak az egyetem oktatóinak tollából — köztük egyre több fiatal oktatótól — származó könyvek, tankönyvek, tanulmányok és cikkek egész sorozata, a tudományos ülésszakok, az egyetemi évkönyv stb.

Oktató- és nevelőmunkánk ellenforradalom utáni fejlődésével kapcsolatban Bedő elvtárs kiemelte, hogy sokat javultak előadásaink, szemináriumaink, jegyzeteink mind szakmai, mind világnézeti-politikai tartalmuk tekintetében. Ezek, valamint az oktatás módszertani fejlődése — állapítja meg a beszámoló —

PUSKIN:

Már őszi az ég sóhajtása,
már ritkább a Nap ragyogása,
korán jó az alkonyóra;
erdők titkos takarója;
bánatos neszsel levelek között;
kőd szunnyad a rét talaján.
Rikoltó vadlúd karaván
dél-irányba száll. Beszökött
az álmosító idő. Már
november áll a kapunál.

(Ford. Avar 7.)

FRISS ISTVÁN, a KB tagja:

Szocialista világnézetű és közgazdasági gondolkodású szakembereket!

Az idősebb nemzedék nagyon jól tudja, de a fiatalabbak számára sem áruolok el titkot, ha azt mondom, hogy az ifjúság nevelésében, az ifjúságnak a szocializmus építésébe való bevonásában vagy egyszerűen az ifjúságnak a szocializmus számára való megnyerésében — sajnos — a népi Magyarország kialakulása óta állandóan lemaradásban vagyunk. Az ellenforradalom nagyon szemléltetően mutatja meg, hogy milyen rosszul állunk az ifjúság soraiban. A pártkongresszus tizedi feladatát állítják elénk, hogy igyekezzünk a munkásságot, a parasztságot, az értelmiséget egyaránt gondolkodásában is szocialistává tenni. Az értelmiség egy részére a Közgazdaságtudományi Egyetemnek közvetlen befolyása van, hiszen a következő hat év során, majdnem kétezer új értelmiségi fogja az egyetem falait elhagyni. Azt hiszem, hogy az egyik és nem utolsó célkitűzésnek éppen annak kell lennie, hogy ezek a hallgatók az egyetemet gondolkodásukban szocialista emberként hagyják el. Arra, hogy ez valóban bekövetkezzék, kevés oktatási intézményben van meg annyira a lehetőség, mint éppen ezen az egyetemen.

Abban, hogy az ifjúság nevelésében, az ifjúságnak a szocializmus számára való megnyerésében annyira le vagyunk maradva, nem kis részben hibás az a szomorú helyzet, hogy — sajnos — pedagógusaink nagy része elmaradt a szocializmus követelményeitől, világnézetük még nem szocialista, akkor sem, ha egyébként szakmailag kitűnők. Márpedig tudjuk, hogy az ifjúság megnyerésében hallatlan szerepe van annak a pedagógusnak, akire a diákok

nagy többsége felnéz, akiben tudatosan vagy öntudatlanul példaképét látja. Az egyetemen rendkívül kedvező a helyzet ezen a téren, hiszen az oktatóknak 70 százaléka, szám szerint — ha jól emlékszem — 93 párttag. Ennek ellenére azt hallottuk, hogy az egyetem falain belül is kispolgári és polgári csökevényekkel találkozunk, hogy nem idegen az egyetemi hallgatók egy részétől a nacionalizmus, a sovinizmus, az antiszemitizmus, a kozmopolitizmus, részben a cinizmus sem. Megütötte a fülemet Főris elvtárs felszólalásában az, hogy sokszor olyan hallgatók, akik az év elején vagy közepén közelebb álltak hozzánk, az év végére a különböző polgári csoportok befolyása alatt távolabb kerültek tőlünk. Azt hiszem, hogy ebbe semmiképpen sem nyugodhatunk bele. Persze, tisztában kell lennünk azzal, hogy ez nem egyedül az oktatókon és talán nem is legfőképpen az oktatókon múlik. Az, hogy az oktatók között ilyen nagy számban vannak képviselve a kommunista, kedvező terepet teremt az ifjúság meggyőzésére, de hogy az ifjúságot valóban megnyerjük, ahhoz a pártterkezeletnek minden rendelkezésére álló erő mozgósítania kell és nem utolsósorban, hanem elsősorban a KISZ-t, amelyről Kövesi elvtárstól úgy értesültünk, hogy 460 tagja van a Közgazdaságtudományi Egyetemen. Ez olyan nagy erő, hogy lehetetlen, ha a KISZ és a kommunista tanárok összefognak, ne tudnának sikereket elérni. Igaz, az, hogy milyen anyag kerül az egyetem falai közé, ezeken a tényezőknél kívül áll.

(Folytatás a 2. oldalon.)

oktatógardánk egészében véve szorgalmas és odaadó munkáját dicsérik.

A tudományos, oktató- és nevelőmunka eredményei, további fokozásának meglévő fogvatékokkal kijavításának útját a beszámoló a következőkben jelölte meg: az egyetemi pártterkezet és állami vezetés színvonalának további emelése, az állami szervek és a pártterkezet, illetőleg KISZ-szervezet kapcsolatának, együttműködésének további javítása, a pártterkezet és pártönkivüliek közötti kapcsolat szilárdítása, és szélesítése, valamint a kádermunka terén mutatkozó fogvatékokaink mielőbbi felszámolása stb.

Bedő elvtárs ezután a hallgatók tanulmányi munkájának fejlődéséről szólván többek között a következőket hangsúlyozta:

Fokozatos, de nem kielégítő javulás jellemzi a három év tanulmányi munkáját. Bár a követelmények évről évre nőttek, hallgatóink nagyjából azonos átlagot — 3,4–3,6 — értek el. Az ideológiai tárgyak átlagai ennél magasabbak, ami kedvező jelenség. A tanulmányi fegyverem is javult, de még korántsem kielégítő. Gondot okoz még hallgatóink előadás alatti fegyvertelensége. A tanulmányi fegyverem javítása terén sokat tehetnek az előadók, de önmagukban, a KISZ segítségével nélkül, aligha tudják a kedvezőtlen jelenségeket teljesen felszámolni.

A titkár azzal fejezte be a pártbizottság beszámolóját, hogy teendőink nem kevesek és nem könnyűek. Megoldásukhoz minden kommunista erőfeszítésére és minden becsületes pártönkivüli való összefogására van szükség. Felkészülten bennünket a nagyszerű cél, hogy egyetemünk, névadójához méltóan, mihamarabb szocialista egyetemé váljon.

A beszámolót több óras vita követte, amelyre a következő számunkban visszatérünk. Ezúttal csak mint vezérfonalat, Friss István elvtárs hozzászólását közöljük.

Friss István felszólalása

(Folytatás az 1. oldalról.)

és adott körülmények között elkerülhetetlen, hogy az egyetemre kerülő fiatal elvtársaink között ne legyenek olyanok, akik a polgári ideológia befolyása alatt állnak. De négy éven keresztül nevelődnek az egyetem falai között és ha a kommunista tanárok és a KISZ összefog, el lehet érni, hogy a negyedik év végére azok, akik innen kikerülnek, gondolkodásukban szocialisták legyenek. Maga az a tény, hogy valakij a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemről kerül ki, bizonyítéka legyen annak, hogy valóban tudatos építője Magyarországnak a szocializmusnak. Ez a világnézetű nevelés lényege és a legfőbb cél ennek elérése.

Mi a cél szakmai téren? Néhány évvel ezelőtt még elég általános volt az a kérdés, szükség van-e egyáltalán Közgazdaságtudományi Egyetemre. Nem is olyan régen még sokan tették fel a kérdést, hivatkozva arra, hogy nincs olyan állás, amelynek betöltéséhez a Közgazdaságtudományi Egyetem elvégzésével szerzett szakmai képesítés szükséges volna, ellentétben a mérnökkel, az orvosokkal, jogászokkal. Azóta nagyon szerencsésen megváltozott a helyzet: egyre többen és egyre világosabban látják, hogy a különböző szakmákban, a különböző területeken menni fontos a közgazdasági szakképzettség, hogy nem elég, ha valaki csak mérnök, még az sem, ha jó mérnök, mert nem tudja megoldani feladatát, a vállalat műszaki vezetését sem, ha nem rendelkezik e területen közgazdasági képesítéssel, ha nem tud közgazdaságilag gondolkodni. Nem résen tették szavá a kérdést a mezőgazdaság oldaláról, utalva arra, hogy milyen helyzetben nézetek érvényesültek hosszú időn keresztül a mezőgazdaság fejlődési irányzatának megítélésénél, annak a kérdésnek megvitatásánál, hogy milyen irányban menjünk tovább, amikor többé-kevésbé aszotechnikai szempontokból ítélték meg szükségleteinket, megint csak figyelmen kívül hagyva, hogyan állnak ezek a kérdések gazdasági szempontból.

Mi az a közgazdasági gondolkodás, amelynek szükségességét egyre szélesebb területen

ismerik el, aminek következtében egyre szélesebb területen mutatkozik kereslet közgazdaszaink iránt. Ez a közgazdasági gondolkodás először is a gazdaságosság szempontjának a mérlegelése, tehát annak mérlegelése, hogy nem elég egy technikai vagy agrotechnikai megoldásnál az, ha az műszaki szempontból kielégítő, a korábbihoz képest fejlettebb, ha nincs meg gazdasági jogosultsága, röviden: ha nem gazdaságos. A közgazdasági gondolkodás persze ennél többet is jelent: jelenti azt is, hogy a népgazdasági érdekek szempontjából tudunk ítéletet mondani a különböző gazdasági természetű folyamatok helyességéről, kívánatosságáról, vagy helytelen és elvetendő voltáról. A Közgazdaságtudományi Egyetemnek úgy kell oktatnia, hogy ezt a közgazdasági gondolkodást a hallgatók elsajátítsák. De ahhoz, hogy az egyetem valóban közgazdasági módon gondolkodó embereket neveljen, Marx Károly szellemében kell nevelnie az ifjúságot: minden dogmatizmustól mentesen kell közelednie a kérdésekhez. A tudomány eredményeit nem úgy kell bemutatnia, mint valami, a kérdést kimerítő és a fejlődést lezáró eredményeket, hanem, mint olyan eredményeket, amelyek a fejlődés és a kutatás bizonyos fokán mutatkoznak és amelyeknek továbbfejlesztése és az újabb tudományos eredmények feltárása kötelessége mindazoknak, akik ezzel a tudományággal hozzáértéssel és hivatászerűen foglalkoznak. Amikor pl. különböző kérdésekkel kapcsolatban tervezésünk egyes területeit felülvizsgáljuk, azt tapasztaljuk, hogy bizonyos tudományos szempontból rengeteg még a tennivaló, hogy egész nagy területek vannak, ahol a tervezés módszerei semmiképpen sem tekinthetők tudományosnak és kielégítőnek.

De nemcsak a tervezésben ez a helyzet. Ha pl. a nemzetközi munkamegosztást kutatjuk, amelyről nyilvánvaló, hogy fokozatosan egyre nagyobb súlyhoz kell jutnia, nemcsak

DÍCSÉRET HELYETT...

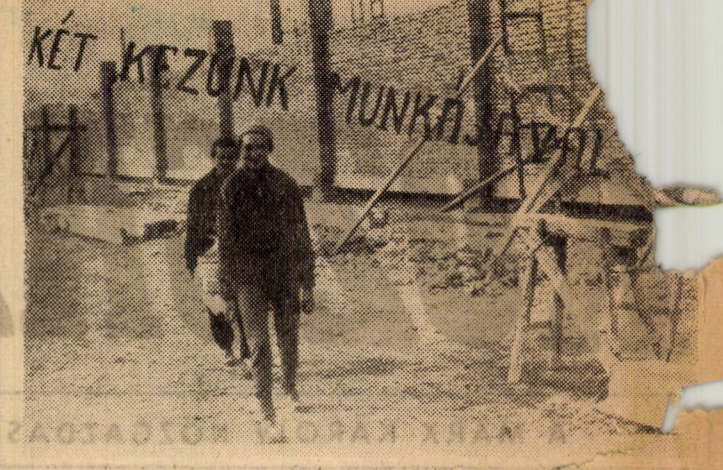

... egy kép az iparosok jól sikerült báljáról

egy ország, hanem a szocialista tábor minden országa gazdasági életében, egyre meghatározóbb szerepének kell lennie az egész szocialista tábor gazdaságának alakulásában, ugyancsak azt tapasztaljuk, hogy bizony ennek a munkamegosztásnak közgazdasági tudományos megalapozottsága egyelőre vajmi csekély és hogy bár igen sokat haladtunk előre a munkamegosztás gyakorlatában, ezekkel az eredményekkel távolról sem lehetünk megelégedve. Amíg tehát az egyik oldalon az egyetemnek jó kommunisztákat, a szocializmus tudományos építőit kell nevelnie, a másik oldalon olyan embereket, akik a maguk területén a szocialista népgazdaság szempontjából gondolkodnak és új és új eszközöket, módszereket kutatnak fel új és új megoldásokat találnak, hogy előbbre vigyék a szocializmus építé-

sének ügyét. E téren a legközelebbi években igen nagy szerepet kell játszania a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemnek. Hogy ezt a munkát az egyetem jól végezhesse, ahhoz nagyon jó munkát kell végeznie az egyetem most megválasztandó új pártbizottságának. Kevés egyetemen van meg a feltétel anynyira ahhoz, hogy a pártszervezet a vele szemben támasztott követelményeknek eleget tehesse, mint ezen a helyen, és ezért minden reményünk megvan arra, hogy nemcsak a most küszöbön álló VII. kongresszus fogja méltóan fogadni az egyetem pártbizottságát, de az elkövetkezendő években is új és új eredményeket ér el a szocializmus építésében.

Ehhez minden jót kívánok az egyetem pártbizottságának.

Két héten keresztül dolgoztak a Veres Pálné utcai kolégium lakói Budaörsön, egy építőipari ktsz segédmunkáiként.

A munkát a kolégiumi diákbizottság szervezte meg. A célkitűzés az volt, hogy a kolégium minden tagja egy felében 20 munkaórát végezzen. A pénzt a diákbizottság használja fel a lakók kívánsága szerint. A diákokon kulturális, sportfelszerelést bővítik, szociális és jutalmazási alapot létesítenek, kirándulást szerveznek.

A kolégium szempontjából az a jelentősége ennek a munkának, hogy növeli a közösséghez tartozás érzését és lehetőségét; teremt arra, hogy lakóinak többet adjon az egyszerű szállásnál.

A KISZ „követelményrendszerének” sarkalatos kérdése a fizikai munkára nevelés. Ebből a szempontból sem lényegtelen a kolégiumi 20 óras mozgalom. Segít megismerni és megszerettetni a fizikai munkát.

Ennek alátámasztására csak néhány megfigyelés.

A kolégium minden lakója szívesen és lelkesedéssel

vett részt a munkában. A jelentkezőkénél nem az volt a probléma, hogy egy napra kevés, hanem, hogy egy napra sok fiú jelentkezett.

A munkahelyen minden becsületbeli feladatának kintette, hogy a rábizott munkát megelégedéssel végezte. Ezt bizonyítja az is, hogy a ktsz főmérnöke nagy megelégedéssel nyilatkozott munkájáról.

Olyan hangok is voltak, hogy akár néhány napra is szívesen dolgoznának. De ha ez nem is volt általános, az biztos, hogy senki sem bánta meg a munkában való részvételt, jó adag fáradtság, vagy izomláz ellenére sem.

Beszélhetünk azonban a munka még egy komoly jelentőségéről is. A ktsz munkakerőhiánnyal küzdött és segítségünk nélkül aligha tudta volna a munkát határidőre végezni. Így annak a 150 munkanapnak, amelyet a fiúk itt dolgoztak, igen nagy szerepe van a kolégiumi munkában, mert hozzájárul hozzá, hogy a kosárfűtő tervezett időpontra hessen.

Goldperger

A „Nyomorultak”-ról

Híres regényből készült filmtől félni szoktunk. Féltjük az emléket, amit a könyv hagyott bennünk. Féltjük az írók a lealacsonyítástól. A „Nyomorultak”-ról sok jót hallottunk előre. Jólesik leírni, hogy nem csalódtunk, amikor az ilyen természetű filmek gyengén sikerülésének általános tapasztala-

latá alól kivételt vártunk. A film valóban kivételesen jó, és ami ennél sokkal többet jelent, teljesen sikerült megőrizni a regény szellemét, nem változtatja meg, hanem elmélyíti a benyomást, amit az tett ránk.

Illetlenség és értelmetlenség volna azt mondani, hogy a film jobb a regénynél. De a mai ember számára érthetőbbé, világosabbá tette annak mondanivalóját. Lefaragta a romantikus bonyolultságot, a sok kitért, a fejtegetéseket, melyek az eredeti olvasását nehezé teszik. Világos, áttekinthető, mindvégig érdekes történetet kapunk, anélkül mégis, hogy megszűnne romantikus lenni a szó mélyebb értelmében, amikor már ábrázolásmódot, jellemzést értünk rajta, s egy bizonyos (nem filozófiai értelemben vett) naiv idealizmust, a szó, az írás döntő erejébe vetett hitet. Ezt megváltoztatni hamisítás lett volna. Annál nehezebb volt a rendező s a színpadok feladata: a romantikus történetet hihetővé tenni.

A kettőség — romantikus jellem, reális interpretáció — sikeres megoldására legjobb példa Jean Valjean szerepe. Madelaine úr első pillantásra messzebb áll egy gályarabtól, mint a világ bármely más polgármestere. Egy ilyen változást hihetővé tenni, anélkül, hogy a folyamatból magából bármit is láthatnánk, helyesebben elhitetni, hogy a két ember ugyanaz, szinte lehetetlennek látszik. A film nem is oldja meg saját eszközeivel: narrátor mondja el néhány szóban. De, hogy azt a néhány szót nem felejtjük el, az Jean Gabin néhány mozdulatának néma arckifejezés-változásának köszönhető. Ezt kevesen csinálnák utána. A filmnek talán legnagyobb értéke a rendkívüli színész alakítása. Javert rendőrfelügyelő méltó ellentéte. Külön örültünk, hogy alakítója nem csinált ördögöt belőle.

A sok sikerült jelenet közül is kiemelkedik a forradalom ábrázolása. Lehet vitatkozni, helyes volt-e a Thénardier-kocsma nagy üldözési jelenete kedvéért eltérni. A tömörítés szempontjából nincs különösebb szerepe, viszont az izgalmaságot fokozza.

Ez a diák nem az egyetlen, sok ezer fiatal van, aki hasonlóképpen gondolkodik. Legfeljebb nem mernek ilyen őszintén sorsukról beszélni. Szegényeztetük és bűntudatuk akadályozza ebben őket. A disszidensek más csoportjairól majd legközelebb.

(Folytatás következik.)

akiről azóta sem tudok semmit. Itt arról beszélnek, hogy aki hazamegy, azt azonnal deportálják. En már nem hiszek ebben, és sokan mások sem hisznek. Nem hisznek azok sem, akik szegénynek hányatott sorsukról őszinte vallomást tenni, akiknek egyetlen vágya ugyanaz, ami az enyém: hazamenni. Mégis félek. Érzem, hogy nagyon rosszat tettem azzal, hogy eljöttem. Nem volt rá okom, behódoltam a hazug ígéreteseknek és a hozzám hasonlóan tájékozatlan barátok biztatásának. Ha itt maradok, hontalan csavargó válik belőlem. De én szeretnék becsületes ember módjára élni és dolgozni. Ezt csak otthon tehetem. Segítsetek nekem.

És a magyar delegáció tagjai segítettek. Ő már szívesen jött volna velünk a hajóval. Ezt nem lehetett megtenni, de elmondtuk, hogy a bécsi magyar követség útján miként intézheti el rövid úton hazatérésének ügyét. Megnyugtattuk, hogy a deportálásról szóló mese szemszennedett hazugság. Ha disszidálása előtt tényleg nem vettém semmit a nép ellen és becsületes, szándékkal akar hazatérni, bátran jöhet. Itthon élvezheti az Alkotmányban minden magyar állampolgár számára biztosított jogokat.

BÉCSI ÉLMÉNYEK

(IV. folytatás.)

Augusztus 2-án verőfényes nap köszöntött a városra. Ezen a napon volt a békeünnep. Ünnepi díszbe öltözött a bécsi váruvar, feldíszítették a FÖJ (Freie Österreichische Jugend) tagjai. A béke melletti kiállásra készültek a küldöttségek és a bécsi nép színe-java. Délutánra alacsony szálló felhők takarták el a napot és szemerkélni kezdett az eső. Ez azonban senkit sem zavart meg a készülődésben, senkit sem kényszerített elhatározásának megváltoztatására. És mire az ünnepség megkezdődött, százötven ezer ember szorongott az emelvény körül, hogy újra gyönyörködhesen át a világrész fiataljainak magas szintű kultúrműsorában. A lelkesedés tetőfokára volt. A harc a fesztivál barátai és ellenszói között végérvényesen eldőlt, a béke híveinek javára.

A bécsiek már nemcsak átvették a VIT-küldöttségek kiálltata jelszavakat, nemcsak együtt énekeltek a menetelő fiatalokkal, hanem a béke és barátság új daljaival, új jelszavaival átvették a kezdeményezést is.

Persze a fesztivállenyes erők sem maradtak tételek. Jóllehet nyílt provokációval már nem mertek porondra lépni. Erre néhány szor már csúnyán ráfizettek. Különösen kockázatos vállalkozás lett volna számukra a béke melletti tüntetők körében bármilyen provokatív fellépés.

Hazug embert előbb utólik, mint a sánta kutya — tartja a közmondás. A fesztivál ellenségei ekkor már hazugságokkal sem tudták távolítani a népet a VIT rendezvényeitől. Vereségük felletti elkeseredésükben még egy jelszóra futotta erejükből: „El a Ringtől!” (A bécsi körút, melynek egy szakaszán a küldöttségek a váruvarhoz felvonultak) — így hangzott. S csak messziről merték nézni, miként fulladt kudarcba ez a kísérletük is. A Ringen a nép, és a béke jelszavai uralkodtak. És megszületett a fenti jelszóra a válasz is: „Alles gut, alles gut, antifestival kaput.” (Minden szép, minden jó, az ellenfesztivál megbukott.) És a hatalmas tömeg hangját meg kellett, hogy hallják azok is, akik nem akarták.

Az ünnepség kezdetekor már nem esett az eső. Dübörgő tapsvihar rengette meg a bécsi vár ódon falait, mikor

Paul Robeson lépett a fényárban úszó emelvényre. A tömeg tán reggelig is maradt volna, hallgatta volna egész éjszakán át is a világhírű néger énekes szívvel-lelkel gyönyörködte hangját.

*

Mint már szó volt róla, a fesztivállenyes erők minden magyar ügynöksége minden lehetséges módon megkísérelte, hogy a magyar delegációt lehetetlen helyzetbe hozza. Az említett „Bécsi Hírek” c. lap a hazánkra és küldöttségünkre sórt rágalmaival próbálta csorbítani a magyar delegáció első napokban kivívott nagy népszerűségét. Ezenkívül felvonultatták az Ausztriában tartózkodó magyar disszidenseket, akik még jóformán ki sem kötött hajónk után megjelentek és a magas életszínvonalról 2500 Schillinges havi keresetükről szóló mesékkel traktálták bennünket, csöppet sem zavartatva magukat attól, hogy ócska cipőökkel, silány minőségű, kopott ruházzal tudták ezt a „jólétet” és magas keresetét illusztrálni. De rögvest zavarba jöttek, ha az elegánsan öltözött csinos magyar lányok megkérdezték tőlük: „Ha ilyen sokat keresetek, és ha ilyen jól megy sorotok, mint mondjátok, miért nem tudtok legalább vasárnap úgy

öltözködni, mint otthon hétköznapi öltöznek a fiúk?” Volt, aki elszégyelte magát és többé felénk sem jött, voltak akik újra meg újra három-négy nap is egymásután megjelentek ugyanabban az ócska cipőben, ugyanabban a silány ruhában. Természetesen a „magas kereset” napról napra csökkent. Előbb 2500-ról 2000-re, majd 1500-ra, végül 1000 schillinggel is beérték.

A disszidensek helyzetéről szólva a teljes igazsághoz még az is hozzátartozik, amit egy Budapesten érettségizett és tanulmányait 1956 őszéig a szegedi egyetemen folytató volt diák mondott el. Először ként egy Terv cigarettát, majd így folytatta: — Ottthon egyetemista voltam, itt erről szó sem lehet. Alkalmi munkából élek, s ruházatom többnyire abból áll, amit még magammal hoztam. Vékony keresetemet felemészti a lakás és a koszt, még erre sem elég mindig. Ha veszek is valamit ruhadarabot, az a legsilányabb lehet, mert szépre, jóra nem tellik. Húsz schilling napidíjat ígértek nekünk, ha közétek jövünk, s a nyugati világ szépségeiről, az itteni jólétéről és arról hazudozunk nektek, hogy mi milyen boldogan élünk itt. En úgy érzem, nehéz sorsom ellenére meg tudtam maradni embernek. Aljas megbízatásomat nem vagyok képes teljesíteni. Jogos megvetéssel fordulhatok el tőlem, de ne tegyétek. Nagyon szeretnék hazamenni. Szeretnék még egy vasárnap délután végig sétálni a Jellinek Margitszigete, vagy este kiülni egy ligeti kispadra, s elszívni egy Terv cigarettát együtt Ibovával, akit ott hagytam,

A kereskedelmi kar taggyűlésén egy sajnálatos eset történt ki parázs vitát. Előzmények röviden: G. M. elvtársat a hansági építőtáborban rossz munkája miatt áthelyezték brigádjából egy másik brigádba, de ott is csak a kezdetben dolgozott jobban. Ennyit mondott el a KISZ-csoportvezető, aki a Hanságban G. M. brigádvezetője volt. S beszámolt arról, milyen nagy vitát robbantott ki az eset ott a Hanságban, majd pedig itthon, KISZ csoportgyűlésen. Elmondta, hogy súlyosan elítéli G. M. magatartását, s elhatározták, hogy a taggyűlés nyilvánossága elé hozzák az esetet.

Aztán még néhányan a volt brigád tagjai szóltak hozzá hasonló hangnemben. Vártuk, hogyan reagál minderre az érintett G. M. elvtárs. Ő mindössze ennyit mondott: „A csoportgyűlésen elismertem, hogy hibáztam, mit mondjak most?” Pedig G. M. elvtárs, ezt nem lehet ennyivel elintézni. Nem az adminisztratív fegyelmi eszközökre gondolunk. Hiszen itt nem a büntetés a fő.

Döntő az, hogy egy KISZ-tag vállalt társadalmi munkáját nem teljesítette erejéhez képest, ám sokkal gyengébben. Pedig nem ismeretlen előtte a munka. Sőt. Eppen arra hívatkozott, hogy egész nyáron dolgozott. Elfogadható ez? Nem. Mentség, indok, ha valaki nem vállalja el a társadalmi munkát, de felelős dolgokhoz nem ad menlevelet.

Erkölcsei kárt okozott ez? Igen. A közösségnek is, neked is. A közösségnek, mert megbontotta az egységet, olyannyira, hogy el kellett menned másik brigádba; neked is, mert jó hosszú idő kemény munkája kell, hogy visszaszerezd társaid megbecsülését.

El kellett volna mondanod azt is, hogy mennyire helytelen volt a vita a többiekkel, s hogy ma már te sem úgy látod

őket, mint ellenfeleket, ha csak vitában is, éppen azt veszed bennük észre konkrétan, amit bizonyosan te is sokat hangoztatsz általában, az öntudatos gondolkodást, amire te is igyekszel munkád során nevelni az embereket. Hogy nemcsak a személyedet érintő bírálatot látod, hanem a saját KISZ-csoportod erejét, amely megmutatkozott a dologban, ha sajnos éppen ellened is. Hiszen ezért, az egységért és felelősségérzetért harcoltál te is bizonyosan eddigi munkád során. Ha nehéz is tehát, de érzed, hogy igazuk van, s kicsit

örülsz is ennek. A saját csoportod erejének. Akik most sem váltak ellenfeleiddé, Te nem érzel így velük szemben, s elvárod, hogy ők is így tegyenek. Sőt, biztos vagy, hogy így tesznek.

Ezt ma még mi mondjuk el helyetted, G. M. elvtárs. S mi is biztosak vagyunk benne, hogy elgondolkozol ezen. S nemcsak a dolog ilyen „megszellőztetésén”. Hogy sajnálni fogod, amiért az október 8-i KISZ-taggyűlésen nem ilyen hangnemben és nem erről beszéltél.

Támogassuk az elsőéveseket

Lezajlott az

Általános Karon

is az évnyitói KISZ-gyűlés. Október 7-én du. fél 3 órakor ült össze a KISZ-tagság, hogy megvitassa az elmúlt év eredményeit és beszéljen a feladatokról a jövőre nézve. A gyűlés lelkes hangulatban, vidám énekkel kezdődött. Mielőtt sor került volna a napirendi pontokra, egy perces néma felállással adóztunk nemrég elhunyt elvtársunk, Tillinger László emlékének.

A titkári beszámoló Bukta László kari titkár tartotta. Beszéde elején a KISZ elmúlt évi munkáját értékelte. Rámutatott arra, hogy ebben az évben a szervezetnek még jobb munkát kell végezni, mint tavaly. A KISZ-tagokat fokozottabban be kell vonni a társadalmi munkába. A KISZ fel fogja mérni, hogy ki milyen munkát végez, de el kell érni, hogy a tagok maguk jelentkezzenek a munkáért.

Hangsúlyozta a közösségi szellem a jó tanulás fontosságát.

A KISZ-tagoknak a többieknél jobban kell tanulniok és tekintélyt kell szerezniük. A KISZ-t egységes szervezetté kell olvasztani, amelyben bizni lehet és képes a szocializmus építésére.

Beszámolójában ismertette a most induló „Ifjúság a szocializmusért próba” lényegét és feltételeit. A második napirendi pont a tanulmányi eredmények ismertetése után a beszámoló vitája következett. A felszólalók hangsúlyozták, legfontosabb feladatunk, hogy tanuljunk. Nálunk a tanulás egyben politikázás is.

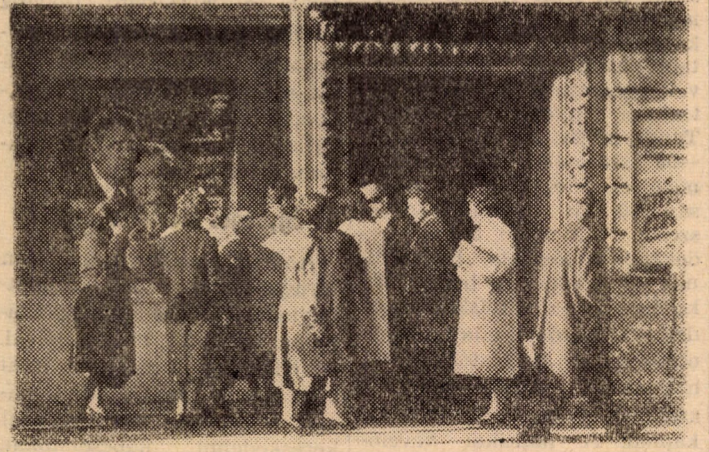
Felszólalók közül Prókai János felszólalásában kérte az első évesek támogatását. Szuhai Miklós ígéretet tett, hogy a párt minden segítséget megad a szervezet jó munkájának érdekében.

A gyűlést áthatotta az az ószinte vágy, hogy a KISZ munkáját még jobbá kell tenni, hogy valóban az ifjúság élcsapata legyen. Hát rajta! Rajtunk múlik. Meg kell csinálni.

TÁMADÁS 10- és 4:15 kor.

A kényes és nehéz feladattól elszoruló szívvel vettük kezünkbe a fényképezőgépet, mikor egy szép verőfényes délelőttön felderítő körútra indultunk, felkeresve fővárosunknak az egyetemi hallga-

val... Itt a közönség sorából falrengető moraj zúgott fel, nem tetszésnyilvánítás gyanánt, melyből egy röpke asszociáció vezetett ahhoz a megállapításhoz, hogy az egyetemi hallgató „anyag-

A hetedik kereszt... és hányadik katalógus?

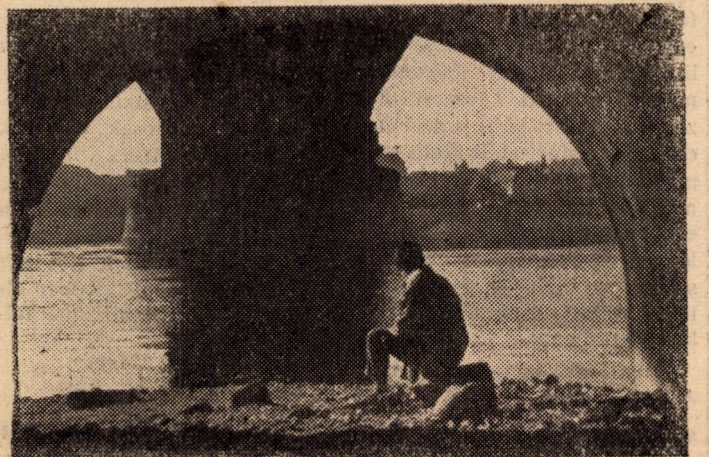
tók „magas köreiből” olyannyira népszerű délelőtti szórakozóhelyeit.

Előre kell bocsátanom, hogy nem a rosszindulat vagy gánccsoklás vezetett bennünket utunkon, hanem csupán az ártatlan kíváncsiság.

Tudniillik észrevettük, hogy bár az egyetemen az oktatás megkezdődött, de erő-

egyik legkedvesebb átalakulási formája a „mozilátogatóvá” való metamorfózis.

Látom olvasóink szemében a gúnyos mosoly felcsillan, ezért a félreértések elkerülése végett bátorítanom hozzátenni, hogy én nem voltam ott a zuglódók között, ezt az esetet csupán hallot-

Filozófia előadás helyett idealista merengés a Margitid alatt (Szökrön László felvételei.)

sen foghíjasak a könyvtár széksorai, a kollégiumi tanulószobák légtömege sem éppen a magasabb tudományok levegőjével terhes, nem is szólva az előadótermek olykor-olykor kongó ürességéről.

Mivel tanultuk, hogy anyag nem vész el, még akkor sem, ha ez az anyag éppen egyetemi hallgató, kíváncsián kerestük, hogy vajon közzegadás anyagaink mivé alakultak át.

Valamelyik délelőtti Szabadság Moziban, amikor a Szombattól—Hétfőig c. film vetítése közben Eke mama éppen lányát szidalmazza az „Egyszemre nélküli” egyetemista iránt érzett szerelme miatt, azon kijelentésre ragadtatja magát... ó azzal az éhembkórász egyetemi hallgató-

tam azoktól, akik viszont jelen voltak.

Végül tanulságként csupán annyit, hogy hallgatóink szórakozásai, kedvelt helyei igazán nem adnak okot aggodalomra. Mindnyáján megnyugodnánk és helyeselnénk is, ha ezek a szórakozások a „kikapcsolódást” szolgálják. Örülnénk, ha jövőben olyan jellegű képeket közzétehnénk, ahol egyazon személyeket láthatnánk a könyvtár, az előadóterem széksoraiban és a végzett munka után a mozi előtt, az utcán és szórakozóhelyeken.

Mégegyszer bocsánatot kérünk a lencse elé kerültektől, igazán nem személyeskedtünk és befejezésül jó munkát és jó szórakozást kívánunk.

Nyelvtanulás a könyvtárban

Egyik csütörtöki napon — ha szabad ezt a kifejezést használni — támadást intéztem a könyvtár ellen délelőtti 10 órakor. Miért épp tízkor s nem 4.15-kor? Mert általában tíz órakor mindenkinék órája van, s akik ilyenkor a könyvtárban ülnek, azok lelkileg, s megfelelő orvosi igazolással fel vannak készülve az esetleges katalógusra. Így tehát el voltam készülve, hogy a könyvtár kongani fog, s ebből a látogatásból cikk nem születhet. De tévedtem. Az ajtóban már megállapítottam, hogy az olvasótermet a túlnépesedés fenyegeti, a „zsibongóról” nem is beszélve.

Ekkor, hirtelen eszembe jutott, hogy a negyedéveseknek szünnepük van, s nyilván ők töltik meg a könyvtárat, órára készülve. De, ahogy végig sétáltam az asztalok között, tudomásul kellett vennem, hogy negyedévesek csupán ketten-hárman vannak, azok sem órára készülnek vagy arra használják fel szabad idejüket, hogy egyes tárgyakban jobban elmélyül-

jenek. Ujságot olvastak, vagy utóvizgára készültek.

Az utóvizsgaláz nemcsak a negyedévesekre terjed ki. Október 10-e körül szinte elkepesztő volt, mennyien készültek vizgára, az elsőévesektől eltekintve.

Az itt jelenlevők többsége azonban mégsem az uv-re készülődés bocsánatos bűne miatt volt a könyvtárban, s ez első sorban a másodévesekre vonatkozik. Legtöbben nyelvrára készültek, amit 12—2 óráig tartanak, s kihasználva hogy előtte két előadás van, amin legfeljebb egy-két katalógus jöhet számításba, jól vagy kevésbé jól felkészülnek nyelvből.

A nyelvrára való készüléssel mellett sokan politikai gazdaságtani szemináriumra, statisztikára, filozófiára tanultak.

Befejezésül meg kell említeni azt, hogy az elsőévesek eddig nagyon komolyan veszik a tanulást, s az olvasóteremben sem azért tartózkodnak, hogy újságot olvassanak, vagy beszélgessenek, hanem lelkiismeretesen tanulnak, kihasználva szabad idejüket.

A lányok a klubban...

Amint kinyitom az első emeleti tanuló ajtaját, szorgalmasan könyveik fölé hajló diákok helyett megdöbbentő kép fogad.

Festékes csöbrök, ecsetek, magasra felhalmozott székek, frissen lakkozott ablakok és ajtók, s a levegőben valami átható terpentines illat kering.

Diák sehol. Arról azonban meg vagyok győződve, hogy valahol mégis tanulnak a lányok. Csak úgy találokra bementem a II. emeleti 13-as szobába, ahol azt a felvilágosítást kaptam, mivel a tanulót festik, most a klubszobában tanulnak.

Gyorsan le a klubszobába! Micsoda remek cikk lesz! Milyen remek riportalányok! Tanulás utáni vágyukban még a klubszobát is a tanulás hajlékává szentelik. Izgalmamban alig találok meg az ajtókilincset. Végre kinyílik, s mit látok itt? Illetve hallok? Andalító muzsika száll a levegőben. Két harmadéves cseveg az egyik asztal mellett. Az egyik belker, a másik iparszakos. Németet „tanulnak”, legalábbis ezt bizonyítja az előttük álló német jegyzet. A másik asztalnál egy általános szakos kislány próbál elmerülni a kombinátória rejtelmeibe. Sikerről nem nagyon sikerül. Hogy ne unatkozzék, leülök mellé. Mint a beszélgetés során kiderült, azzal az elhatározással jött le, hogy „átveszi” az anyagot.

A klubszoba azonban mégis csak klubszoba, és nem tanuló. Talán majd holnap a könyvtárban. Majd ott megtanulja a mai anyagot is. Vagy nemcsak a maíról van szó?

...és a fiúk?

A parancsban támadási helyül a Veres Pálné kollégiumot kaptam. Bár kételkedtem mindenképpen sikerességében, de nekivágtam. Megnézni, hogy hányan tanulnak, ezt egy kicsit nehéznek tartottam. Hogy valaki délután a kollégiumban tanuljon?

A tanulóban találtam két embert. Hogy tanulnak-e, vagy mit csináltak azt nem tudom. De hát hol vannak a többiek? A kollégiumnak közel 150 lakója van, ezek-

Két előadás között?

nek valahol tartózkodni kell. Meg kell őket nézni a szobában, biztos ott vannak? Az első szobában családias ért. Nem volt ott senki. Semmi csüggedés, biztattam magam, gyérünk tovább. S valóban az egyik szobában élő emberekre akadtam.

A felhőnyelven három embert fedeztem fel. Körben ültek szólanul, csak a kezük mozgott. Majd egyszer csak az egyik, egy magas barna, gondterhelten előre görnyedt testtel megszólalt, „nincs már pirosad”. Közlebb mentem. A magas tőkültit mondot: négyre.

Vajon hol vannak a többiek? — tört elő belőlem kétségbeesetten a kérdés.

Riporterek: Szabó György, Világi Éva, Polgár Edit és Palánkai Tibor.

TANÁRAINK A SZOVJET ŰRRAKÉTÁRÓL

AZ ANYAG LÉTEZÉSI FORMÁJA VÉGTELEN

Alig három hete szeptember 14-én éjfél után 2 perc 24 másodperckor (moszkvai időszámítás szerint), a második űrrakéta elérte a Hold felületét. Joliot-Curie atomtudós azon jóslata, hogy az emberiség most már hamar megtudja mi van a Hold második felén, nagyon közelnek látszik. Népünk örömmel és igen nagy csodálattal üdvözlí a szovjet tudósokat, mert rendkívül bonyolult, tudományos és technikai probléma rakétát fellőni a Holdba.

A második szovjet űrrakétával megnyílt az út a Hold közvetlen kutatása felé.

Nem sokkal ezután október 4-én a harmadik szovjet űrrakétát is fellőtték, hogy megismerhesse az ember, örök útitársunk tőlünk elfordított rejtélyes arcát is.

A rakéta által észlelt tudományos adatok valószínűleg megerősítik azt a feltevést, hogy a Hold szerkezete nem hasonlít a Földéhez. A legutóbbi adatok is már sok régi elgondolás felülvizsgálására kényszerítették a tudósokat és még jobban megerősítették az anyag létezési formáinak végtelenségéről szóló marxista tételt.

A Lunyik III. pályája nagy sebességű égi mechanikai kísérletnek is tekinthető, amely választ tud adni arra a több évszázados matematikai problémára is, hogy, hogyan mozog egy test a Föld—Hold és a Nap vonzóerejének hatása alatt. Ez az úgynevezett három test problémája.

dr. Szelepcsényi Lajos tanszékvezető egyetemi docens.

Tapasztalatokat nyújt a Mars és Venus megismeréséhez

A harmadik szovjet űrrakéta sikere újabb bizonyíték annak, hogy a szovjet tudósok a nagyméretű rakéták és távirányító módszerek tekintetében messze megelőzték az Egyesült Államokat, a kapitalista világ vezető államát, amely a Szovjetunió egyedül versenytársa volt ezen a téren. Ezt ma már az egész világ ismeri, az amerikaiakat is beleértve. Az USA vezető köreiből fanyar érzéseit híven tükrözik Dr. Herbert York-nak az Egyesült Államok Hadi Technikai Kutató Intézete igazgatójának kijelentése, a harmadik szovjet űrrakéta felrepítése alkalmából. Amikor ugyanis az amerikai hivatalos körök hangsúlyozták, hogy a Szovjetunió 4—5 évi előnnyel rendelkezik Amerikával szem-

ben a rakétakutatás terén, (örk úr a következőket mondta:

„Szeretném, ha ez másképp volna, de mi semmiképpen sem tudjuk az óramutatót visszaigazítani.”

A legújabb szovjet bolygó-űrrakéta jelentősége, mint már elnevezése is mutatja, nemcsak a Hold kutatásában jelent mérföldkövet, hanem az első fontos tapasztalatokat kell nyújtsa naprendszerünk hozzánk legközelebbi bolygóinak, a Marsnak és Venusnak megismeréséhez. Valóban mi sem mondhatunk ma mást, mint a brit bolygóközi társaság vezetője, Kenneth Gatland: „Nehéz megfelelő jelzőket találni a szovjet tudomány sikereinek jellemzésére.”

Dr. Radó Sándor

A LUNYIK A KIBERNETIKA GYORS FEJLŐDÉSÉT IS BIZONYÍTTA

A napi sajtó cikkei, a rádió ismertető közleményei, s főképp Erdei-Gruz Tibor professzor egyetemünkön csütörtökön tartott kitűnő előadása után nehéz dolog csak egyetlen új gondolattal, impresszióval is méltatni a harmadik lunyik útját.

Számunkra, akik az első világháború előtt születünk (el-múltunk 45 évesek) többet jelent, hogy úgy mondjam, megdöbbentőbb az esemény, mint a fiatalok számára. Ők már minden új technikai diadalt természetesen tartanak. Mi, akik számára az első mozi, az első autó, az első repülőgép s az első rádióhallgatás már íh-etetlenül újszerűen hatott s Verne és Jókai regényeit olvastuk, mint messze előretel-entő utópiákat — nekünk mást

jelent a holdrakéta, mint azoknak, akiknek az első nagyobb technikai diadalt a televíziós telefon vagy a térhatású film jelentette.

Mi, akik tudjuk, hogy egy egyszerű csillagászati pályaszámítás, vagy éppen a Hold valami hetvenféle mozgásának követése már önmagában súlyos problémát jelent, elképedve csodáljuk ezt az égi mechanikai teljesítményt.

A számolástechnikának ezt a tökéletességét a szovjet matematikusok a kibernetika megszületésének (1948) tizenegyedik évében érték el, ami az automatikus számolóberendezések hihetetlenül gyors fejlődésére és már szériagyártására mutat.

DR. HUSZÁR GEZA

EGY BARÁTI ORSZÁG TÍZ ÉVE

Néhány nappal ezelőtt a Német Demokratikus Köztársaság városaiban és falvaiban nagyszűrésű évfordulót ünnepeltek. Tíz éve alakult meg az egykori Harmadik Birodalom Szovjetunió által felszabadított területén a Német Demokratikus Köztársaság. Tíz év nem nagy idő, különösen nem az egy ország történelmében. De ez alatt a tíz év alatt olyan eredményeket értek el a német dolgozók, amelyeket az egész világ megcsodált. Csak az tudja igazán teljes nagyságukban felmérni ezeket az eredményeket, aki tudja, hogy honnan indultak el német barátaink.

Aki nem járt ott, annak nehéz képet alkotni arról, hogyan is nézett ki Németország 1945-ben. Hitlernek sikerült ígéretét beváltania: „Adjatok néhány évet, és nem fogtok ráismerni Németországra!” S valóban nem is lehetett ráismerni.

Azután eljött 1949. Az angolok, amerikaiak és franciák által megszállt területeken, háttérben az ország újraegyesítésének terveit, az imperialisták megalakították a Német Szövetségi Köztársaságot.

Megakul az NDK

1949. október 7.: a Német Demokratikus Köztársaság születésnapja. A két Németország két utat választott. Az egyik az újbóli militarizálás, a másik a demokratikus fejlődés, a béke útját. Az elmúlt tíz év igazolta, hogy a Német Demokratikus Köztársaság dolgozói helyes utat választottak.

Tíz év múltán, eredményeket számbavéve, nincs okuk a szegyenkezésre német barátainknak. Tíz év alatt az ipar termelését megháromszorozták, s az ipari termelést tekintve, az ötödik helyen állnak az európai országok sorrendjében. Ehhez tegyük még hozzá azt, hogy az ipari termelés 88 százalékát állami üzemek adják. A további tervek? 1969-re utólrni a Német Szövetség. Köztársaságot az egy főre eső termelésben és fogyasztásban. A német mezőgazdaságban a földterület 50 százalékán már szocialista közösségekben dolgoznak a parasztok. Ezek mind szép eredmények, de van még egy dolog, amire szintén nagyon büszké lehetnek barátaink: nagyszűrésű, fegyvelmet, többségében szocialista világnézeti ifjúságot nevelnek fel.

A Német Demokratikus Köztársaság a legmesszebbmenőkig támogatja a fiatalok továbbtanulását, eszmei fejlődését. A főiskolák kapui nyit-

va állanak valamennyi német utjú számára. Azonban elsőbbséget biztosítanak, helyes osztálypolitikát folytatva, a munkás-paraszt, valamint az olyan fiatalok számára, akik hosszabb időt töltöttek a termelő munkában. Berlii tesvérióiskolákon például a hallgatók 72 százaléka munkás-paraszt származású. A főiskola 1500 hallgatója között sok olyan is akad, aki nem végzett középiskolát, de kiváló termelőmunkája érdemessé tette arra, hogy tanulhasson. Az állami szervek igyekeznek mindent biztosítani a nyugodt tanuláshoz. Tandíj nincs, s a hallgatók 94-95 százaléka ösztöndíjban, mégpedig elég magas, átlagosan 200 DM ösztöndíjban részesül. A nyugodt tanulás érdekében a főiskola hallgatóinak 95 százalékát, berlii lakosokat is —, a főiskola minden kényelemmel ellátott diákotthonban helyezték el. A hallgatók magasszínvonalú szakmai és politikai oktatást kapnak. A politikai nevelőmunkából igen jelentős rész jut az FDJ-nak, a Szabad Német Ifjúság szervezeteinek.

De nemcsak a főiskolai hallgatók, hanem a többi német fiatal is hasonlóképpen élvezi valamilyen formában az állam gondoskodását. S hogy mit adnak ezért cserébe a német fiatalok? Mindenütt, főiskolákon és üzemekben egyaránt határtalan munkafegyvelmet. Hogy megint csak egy példát említsünk: a berlini Közgazdasági Főiskolán például már az egyszerű igazgatótanács elnöke is az FDJ-csoport színe előtt kell számot adni. A munkafegyvelmet párhuzamosan, igen nagy eredményeket érnek el termelésben és tanulásban. Évente sok tíz- és százezer óra önkéntesen vállalt társadalmi munkát teljesítenek.

Jelentősek az eredmények. A romok már a legtöbb hely-

ről eltűntek, újjászülettek Berliin, ragyogó Stalin-Allejét bármelyik világváros megírgyelne, s Drezdában is felépült már a Zwinger, az Altmark. De sok még a tennivaló. Töretlen lendülettel kell folytatni tovább a szocialista építést. Van egy nagyszűrésű, minden németet megmozgató jelszó az NDK-ban: Dolgozz velünk, tervezz velünk, kormányozz velünk! A fenti jelszó nyomán valamennyi NDK-polgár tehersege szerint részt vállal a héteves terv feladatainak teljesítésében.

Egységes Németországot!

Az NDK testében még ott van Nyugat-Berlin, kémközpontjával, ellenséges propagandájával, nyugati megszállóival. Az NDK ugyan már több mint 50 országgal tart fenn diplomáciai és mintegy 100 országgal kereskedelmi kapcsolatokat, de még mindig nem foglalhatja el az öt megillető helyet az ENSZ-ben és más nemzetközi fórumon. Meggyőződésünk, hogy az NDK kormányának és népének szívós harca meghozza e kérdésekben is a megoldást.

Mi magyarok, nagyra értékeljük német barátaink munkáját. Elismerjük és őszintén örülünk sikereiknek. Meg vagyunk győződve arról, hogy az NDK fennállása első tíz évének sikereit még nagyobb, még jelentősebb sikerek követik majd. Biztosak vagyunk abban, hogy Marx, Engels, Liebknecht, Rosa Luxemburg, Ernst Thälmann és Wilhelm Pieck népe, az áldozatos munka eredményeképpen a már nem is olyan távoli jövőben elérheti célját, a szocializmus felépítését.

Gál Gáspár,
III. évf. külk.

KULTÚRMUNKA ÉS FILMKLUB

Szót emeltünk már a Filmklub műsora ellen, s most ismét ezt tesszük. A legutóbbi — persze a cikk megírásáig — bemutatott film, a Váratlan örökség váltotta ki ezt. Sokan kérdezhetik, miért épp ez, miért nem tetszett nekünk, hiszen a vetítés után a megjelent közönség jó része tapsal jutalmazta ezt az 1936-ban készült amerikai filmet? Ha azt mondjuk, hogy az embereknek tetszett, már pedig ez tény, úgy mondhatjuk-e, hogy rossz volt, és így tehát nincs igazuk a tapsolóknak, akik különben többségben is voltak, s joggal kifogásolhatjuk-e éppen ezt a tapsban megnyilvánuló hatást. Mi erre igennel felelünk.

Vegyük csak sorjába a kérdéseket.

Rossz volt-e a „Váratlan örökség”?

s miért? Feltételezzük, hogy ismerik a filmet, hiszen épp azoknak írjuk, akik látták, s így elállunk a tartalmi bemutatástól.

Első benyomás, hogy filmtechnikailag kezdetleges, ez érthető. Érthető az is, hogy az amerikai „művészi” tömegtermelés számtalan béléget viseli, hogy egész sor giccses eszközt alkalmaz. De az utóbbi mellett már nem mehetünk el szólanul. Helyese ma, amikor mindenütt harcot folytatunk a szocialista kultúráért és, igen, a szocialista ízlésért, helyese, hogy a mi kultúrunk egyik jelentős területén ilyen módon „nevelünk”? S hozzá még a „rég nagy” film, már előzetesen befolyásoló jelzőjével! Amikor a régi rend ízlésének normái ma még nagy mértékben élnek az emberekben.

De ne maradjunk csak a formánál. Nézzük előbb a szereplőket. Van-e bennük „élet” s egyáltalán realitás? Nincs, s még az alkotók túlzásai sem segítettek ezen. A

főhős ellenfelei számtalan mitugrázók, „ravasz” kelepceket egy gyerek sem találja annak, s egész támadásuk nélkülölzi az állapot, érveik könnyedén cáfolhatók, s a giccs jól ismert módszerével a főhős végül is „széttözza” ellenfeleit. Hát tényleg csak ilyen számandó ellenfelek a kapitalista ügyvédek, a bíróság stb.?

Vagy ilyen hamar változnak meg a jó storyért, s mindent, becületet, érzelmeiket, embereket feláldozó újszónák? Sorolhatnók a példákat. Menjünk tovább.

Az értékek végére hagyjuk, de tartalmilag, hatásában a legfontosabb az illúzió, amit sokakban kelthetett a film. S a vetítés után ottmaradt kevesek vitája bizonyította is ezt.

A kapitalizmus

megjavításának illúziója

Tényleg, csak ennyi az egész? Kell egy-két „jó” ember, ha az ő kezükben lesznek a milliárd, majd akkor lesz itt nagyszűrésű világ! Csak azokat a gonosz tőkéseket kell kicserélni jó tőkésekre, s minden megoldottunk. A munkanélküliséget felszámoltuk, földet adunk, ihaj-csuha! S lám, mondja a film, mi élesen bíráljuk a társadalmat, például a munkanélküliséget is bemutatunk stb. (Ez utóbbit egy vitázó mint jellemzőt meg is említette.) Ide csak annyit, hogy emlékszünk még „művészi” alkotásokra, melyek szintén „nem tagadták le” a szegénységet, nyomort, sőt, megmutatták azt pl., hogy a nagyszűrésű ur megajándékozta a prolgyerekeket karácsonykor. Szép kis társadalombírálat!

Ennyit a „Váratlan örökség”-ről. S most magáról a Filmklubról. Semmiképpen nem helyeselhetjük, hogy sorozatosan ilyen filmet mu-

tatnak be, még ha figyelembe vesszük a lehetőségeket, akkor sem. S azt sem, hogy éppen két amerikai filmmel nyitották meg a műsoridényt. Szűnjön meg már végre, hogy csak az anyagi célok irányítását kultúrunknak!

S azután a filmek utáni vitákról. Állítólag a Filmklub célja, hogy filmtörténeti nevelést nyújtson egyetemünk hallgatói számára. S mi a valóság? Eljön párszáz ember, megnéz egy filmet (s néha milyen filmet!) s aztán ottmaradt vagy harminc megvitátni. Véleményünk szerint így nem szolgáljuk, de egyenesen hátráltatjuk kulturális feladataink megvalósítását. Hiszen még az ennyire egyértelmű és művészi-technikai szempontból gyenge filmeket sem fogadja immár negatív ítélet. Sőt. Milyen nehéz lehet akkor egy bonyolultabb, a polgári művészet magasabb színvonalú alkotásának hibáit megmagyarázni az embereknek. Nem vesszük észre, hogy magunk alatt vágjuk a fát?!

Mi a megoldás? Magunk sem tudunk egyértelmű, tökéletes választ adni a kérdésre. Egy biztos. A Filmklub ilyen mederben nem folytathatja munkáját. meg kell találni az utat, hogy valóban teljesítse hivatását, s ne filmmúzeum, de nevelőoktató klub legyen. Ha nem ötszáz embernek, akkor kevesebbnek, de olyanoknak, akik tényleg tanulni mennek oda. S ezek száma csak így fog megnövekedni. Nem akartunk itt a Filmklub feloszlására mellett lándzsát törni. Mint az egyik vitázó mondta, ne öntsük ki a vizet a gyerekek! De foglalkozni kell ezzel — mint ahogy a KISZ már foglalkozik is —, mert pillanatnyilag sajnós, s ez nem sértés, de a tanulni ottmaradt kevesek jelentik a „vizet” s a gyerek esetenként kísétál az ajtón. (avar)

Kirándulás az őszi Bükkben

IV. éves belkereseink egy csoportja

Az elsőévesek legnagyobb része még nem, vagy jobb esetben csak rossz híreket hallott az egyetemi klubról.

Nos, őszintén szólva, egyetemünknek ez a szervezete eddig nem is nyújtott sok szórakozást. A klubélet, ha egyáltalán beszélhetünk ilyesmiről, szürke, száraz és unalmas volt.

Az idén az egyetemi KISZ-bizottság elhatározta; úgy szervezi meg a KISZ-klubot, hogy széleskörű szórakozási és művelődési lehetőségeket nyújtson. Elégítse ki a kulturális igények jelentős részét.

A klub minden este nyitva lesz, 6-9 óráig. Lehet majd sakkozni, bőven állnak rendelkezésre társasjátékok, folyóiratok, képeslapok.

A klubban rendezendő különböző előadásorozatokban olyan neves előadók, tudósok, művészek tartanak ismertetések, beszámolókat, hogy azok „csomagját” jelentenek mindenkij számára.

Legközelebb az „Ifjúság és erkölcs” című sorozatban, Dezséry László tart előadást a szocialista együttélés kérdéseiről. Novemberben Nagy Ernő, a Magyar Úrhajózási Társaság elnöke, korunk nagy technikai szenzációjáról, az úrrakétáról és az úrhajóról fog beszélni. Ugyancsak meghívjuk Germanus Gyulát és Baktagy Ervint is, akik a keleti országokról, útiélményeiről tartanak színes, érdekes ismertetést.

Az irodalom kedvelőire is gondolt a klubvezetőség. Neves, ismert költők és írók szerzői estejei, szemelvényekkel illusztrált előadásai is szerepelnek a programban. Igen érdekes és izgalmas esemény lesz az idén újra rendezendő szellemi öttusa. Természetesen könnyebb fajsúlyú szórakozásokra is bőven nyílik lehetőség. Ezután is lesznek komoly- és könnyűzenei lemezeket.

A különböző körök foglalkozásai is a klubban zajlanak le. Ezeket az állandó tagokon kívül látogathatják az érdeklődők is.

A KISZ-klubnak önálló vezetősége van. A vezetőség tagjai: Igazgató: Báger Gusztáv (III. évf. ált. kar.), Páncsics Gábor adjunktus. Háznagy:

I. felvonás.

1. szín: Aula Budapest.

Első hallgató: Órára megy.

Második hallgató: Órára megy.

Harmadik hallgató: Órára megy.

En: 11 órára megyek — a Vörösmartyba.

2. szín: Könyvtár még mindig Budapest.

Ophelia, jegyzetek öltözve:

Vár Rám. Később bánatában megőrül és sajtóhíbabát énekel.

3. szín: Halászbástya, éjjele.

Lelkiismeretem szelme: „Állj bosszút a januári kirugásokért. tanulj!”

En: „Esküszöm...”

Mancika: „...és örökök?”

4. szín: Tanszék Hel-singörben.

Első, második, harmadik katalógus: Vesztetre törnek.

En: „Egy országot egy igazolásért!”

Hirdetőtábla: (Pih-hegy jó.) „Megmérgezték a nyaradat!”

Vizsga: „Meghalok!” (Dugába dől.)

II. UVÉ

Történelmi tragédia 4 felvonásban és egy ösztöndíj — levonásban.

IRTA:

Sekszpir Vilmos (III. évf.)

SZEREPLŐK: En Vizsga, későbbi I. UVé.

II. (Rettegett) UVé

Ophelia

Jago

Lőrinc Barát

Mancika

Hallgatók, Jósok, Harcosok, Katalógusok, stb.

Történet: Anno 1959.

II. felvonás.

1. szín: Velence, későbbi Gárdony.

En: Feltékeny vagyok Desde Mónikára. Megtalálom az áruló jegykendőt, csak a jegyzetemet nem lelem.

Jago: Széttárja karját.

En: Elfojtom szerelmemet; majd rablok, és bementem a negyvenszáz utlit.

2. szín: Valahol, szeptemberben.

En: „Még van három napom. Simán bevágok 300 oldalt!” (Vívnek.)

300 oldal: Úgyesen védekeznek.

3. szín: I. UVé vizsgaterme előtti térség.

1. Jós: „Nagy veszályek leselkednek rád!”

2. Jós: „Biztosan kérni majd a kötirodalmat!”

1. Harcos: Idegesen járkál.

2. Harcos: Puskájára támaszkodik.

3. Harcos: Ave Cé... felé el.

En: Megbánom, hogy mono lógtam.

4. szín: Verona eszpresszó.

Lőrinc barátom: Hallgat engem.

En: Meggyónom, hogy milyen pechem volt.

Józan eszem: Telefonál, hogy elindult, s meg fog jönni.

III. felvonás.

1., 2., 3. szín. Könyvtár, október stb.

En: Tanulok.

Katalógusok: Gyülekeznek.

4. szín: II. UVé vizsgaterme.

Egs: Indexre teszik.

5. szín: „Kripta” (Vendéglátóipari Vállalat 12345. sz.)

Katarzis.

IV. felvonás.

Szín: Közgazdász 4. oldala.

Egyesek: Felvonják a vállukat.

Aki akarja: Levonja a tanulságot.

En: Is.

(Avar János)

Október 31-én nyílik a KISZ-klub

Haspel Ferenc (II. évf. keresk. kar). Körfelelős: Gáspár Pál (II. évf. keresk. kar). Propagandista: Szabó Vera (II. évf. ipari kar), Barabás Dénes (a KISZ-kultúrosztály vezetője).

A KISZ-klub ünnepélyes megnyitása október 31-én este 7 órakor lesz. A beközönyt után színes, érdekes műsor következik, majd tánc. A műsor keretében mutatja be az énekkar új számát Strauss: „Kék Duna” keringőjét, amely a bécsi VIT slágere volt.

A klubbeli foglalkozások szabad légkörűek lesznek, bőven nyílik alkalom megbeszélésre, vitára. A rendezvényeket, melyek ingyenesek, vagy igen

mérsékelt arúak lesznek bárki látogathatja, aki betartja a klub házirendjét. A rend fenntartásáról az állandó klub-ügyelet gondoskodik.

Az eddigi gyakorlati eltéréseket a klubnak állandó tagjai is lesznek, klubigazolványokat bocsátanak ki.

A klub tagjai részére természetesen kedvezményeket biztosítunk. (Ingyenes előadás-látogatás, zártkörű rendezvények, stb.)

Már itt megragadjuk az alkalmat és szeretettel meghívunk mindenkit — KISZ-tagot és KISZ-en kívülit — a klub megnyitóra és minden rendezvényére. Jakab Zoltán

H I R E K

A művelődésügyi miniszter látogatása egyetemünkön

Október 14-én egyetemünkön látogatta Benke Valéria elvtársnő, művelődésügyi miniszter és Molnár János elvtárs miniszterhelyettes. Hosszabb beszélgetést folytattak az egyetem vezetőivel.

Erdey-Grúz Tibor előadása

Október 8-án délután Erdey Grúz professzor, a Magyar Tudományos Akadémia tagja látogatott el egyetemünkre, hogy oktatókkal, dolgozókkal és hallgatókkal a legaktuálisabb politikai kérdésekről beszélgeszen.

Meghalt Balázs Pál elvtárs

Kiváló szaktudású mérnök volt, aki hosszú éveken át tanította a csomagolótechnikai c. tárgyat a bekereskedelmi szakon. Emlékét kegyelettel megőrizzük.

Sport hírek

Október 22-én délután 3 órai kezdettel rendezte meg a Sportklub az egyetemi asztalitenisz verseny egyes számú döntőit az aulában.

Megkezdődtek az előkészületek a „teremfoci” bajnokság megrendezésére. A bajnokságot november első hetében kezdik el, s lebonyolítási rendszere a tavalyihoz hasonló lesz. A be-nevezésekről és a versenyszabályokról a KISZ faliújság és plakátok útján lehet tájékozódni.

KÖZGAZDASZ

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja Megjelenik kéthetenként Szerkesztő: a szerkesztő bizottság Felelős szerkesztő: Bögre Katalin

Szerkesztőség:

Bp. IX., Dimitrov tér 8. III. 381 Telefon 186-850 (138-as mellék)

Kiadja: Hírlapkiadó Vállalat Bp. VIII., Blaha Lujza tér 3

Felelős kiadó: Csollány Ferenc Nyomtatott a Szikra Lapnyomdában